

רַבִּי אִיסֹר זֶלְמָן מֶלְצֵר וְהַעֲנוּה הַמִּפְלָאָה
סִפּוּר עַל תּוֹרָה, עֲנוּה, וְאַהֲבַת הַשֵּׁם

הַצַּדִּיק וְאַהֲבַת הַנֶּשֶׁם

בִּירוּשָׁלַיִם חַי גָּאוֹן גָּדוֹל, רַבִּי אִיסֹר
זֶלְמָן מֶלְצֵר זֵכֶר צַדִּיק לְבָרָכָה.

כָּל חַיּוֹ הָיוּ מְלֵאִים בְּאַהֲבַת הַנֶּשֶׁם
וּבְלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

הַמַּדָּה הַכִּי מִיִּיחָדָת שְׁלוֹ הִיְתָה
עֲנָוָה – הוּא חָשַׁב שְׁכָל יְהוּדִי הוּא
יָקָר וְחָשׁוּב לִפְנֵי בּוֹרֵא עוֹלָם!

עֶרֶב פֶּסַח מַגִּיעַ

הַיָּמִים הָיוּ יְמֵי עֶרֶב פֶּסַח, יָמִים שֶׁל הֶכְנוּת וְנִקְיוֹנוֹת.
בְּכָל הַבָּתִּים וּבַבֵּית הַכֹּהֵנִית נִיקוּ וְצָחְצְחוּ בְּמַרְץ לְכָבוֹד הָחָג.
הָאוִירָה הָיְתָה מְלֵאָה בְּקִדְשָׁה וּבַהוֹדָיָה לַשֵּׁם עַל גַּם יְצִיאַת מִצְרַיִם.

הַיֶּלֶד שֶׁרָצָה לְלַמֵּד

יְלֵד צָעִיר וְצָדִיק רָצָה מְאֹד לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּבִקְרָה הַזֶּה.
 הוּא הָלַךְ לְבֵית הַכֹּהֵנֶסֶת, אֶךְ הַגִּבְאִי מְהֵרָ וְאָמַר:
 גַּם בְּבֵית הַכֹּהֵנֶסֶת הַשְּׁנִי קָרָה לוֹ אוֹתוֹ הַדְּבָר מִמָּשׁ!

איפה אֶלְמֵד?

הַיֶּלֶד הָיָה עָצוּב, אֲךָ הוּא יָדַע מִי תַמִּיד שׁוֹמֵעַ.
הוּא הִבִּיט שָׁמַיְמָה, נָשָׂא תַפְלָה בְּלִבּוֹ וּבִקְשׁ:
"אֲנִי הַשֵּׁם, שְׁלַח לִי מָקוֹם לְלַמֵּד בּוֹ אֶת תּוֹרַתְךָ הַמְּתוּקָה!"
הוּא הָאֱמִין בְּבִטְחוֹן מְלֵא שֶׁהַשֵּׁם יַעֲזֹר לוֹ לְמַצֹּא דֶּרֶךְ.

רַעְיוֹן אֲמִיץ

לִפְתֹּעַ עָלָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ רַעְיוֹן: 'אַלֶּךְ לְבֵיתוֹ
לְבֵיתוֹ שֶׁל רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה, רַבִּי אִיסֵּר זִלְמָן!"
אך הַיֶּלֶד חָשַׁשׁ בְּתוֹךְ תוֹכוֹ: 'הֲרַב הוּא זֶם גָּדוֹל
וְעָסוּק כָּל כָּךְ, וּבְמִיָּחָד בְּעֶרְב פֶּסַח... " וַתַּחַח
'הֲאִם יִהְיֶה לוֹ בְּכָלֹל זְמַן לַיֶּלֶד פָּשׁוּט כְּמוֹנִי?"

ההלייה לבית הרב

למרות הפחד, הילד שם את מבטחו בשם והלך אל בית הרב.
לבו דפק בחזקה שמא יפריע, והוא נקש בדלת בעדינות.
הוא התפלל שהרב יקבל אותו ולא יכעס, אפלו רק לכמה רגעים.

ארוחת הבקר של הרב

בתוך הבית, על השלחן הפשוט, היתה
מונחת ארוחת הבקר של הרב:
פרוסת לחם, ממרח וכוס קפה.
הרב עדין לא הספיק לאכול כלום
מאז שעת הבוקר המוקדמת!
ואז... הדלת נפתחה...

קבלת פנים של אור

אל הדלת יצא רבי איסר זלמן,
ופניו מאירות באור עצום של
אהבת ישראל.

הוא לא כעס, לא מהר, ולא רמז
לילד שהוא מפריע.

בחיוך רחב וחס הוא שאל מיד:
"בני היקר, במה אוכל לעזור לך?"

למוד תורה מכל הלב

הילד ענה בבִּישְנוֹת שֶׁהוא
רוצה לְדַבֵּר בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה.

ומה עֲשֶׂה הָרַב?
הוא פָּשוֹט עֲזַב אֶת אֲרוֹחַת
אֲרוֹחַת הַבֶּקֶר שְׁלוֹ!

שְׁעֵתִים שְׁלֵמוֹת יָשְׁבוּ הֵילֵד וְהָרַב
וְלָמְדוּ יַחַד מְדוּךְ שְׁמִיחָה, כְּאֵלֹ
הֵילֵד הַקָּטָן הוּא חָכָם גָּדוֹל!

הַרְבֵּנִית מִפְתַּעַת

בְּצֻהָרִים, חֲזָרָה הַרְבֵּנִית
מִהַקְנִיּוֹת לַחֵג.

הִיא רֹאֲתָה שְׁאֲרוֹתַת הַבֶּקָּר
שֶׁל הָרֵב נִשְׁאַרָה עַל הַשְּׁלֶחָן
בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁהִיָּתָה!

הִיא שְׁאַלָה אֶת הָרֵב: "מִדּוּעַ לֹא
בִקְשָׁתָּ מִהַיֶּלֶד לְהַמְתִּין רִגַע קָטָן,
רַק כְּדִי שֶׁתִּסָּפֵיק לְאָכְלָה?"

הַעֲנוּה הַמִּפְלְאָה

עָנָה רַבִּי אִיסֵּר זִלְמָן בְּפִלְיָאָה
גְּדוֹלָה עַל הַשְּׂאֵלָה:

"מָה, וְכִי אֲנִי פְּרוֹפֶסוֹר שְׂאֲנָשִׁים
צְרִיכִים לְהַמְתִּין לִי בַתּוֹר?!"

הָרַב הַסִּבִּיר שֶׁהוּא בֶּסֶךְ הַכֹּל
עֹבֵד הַשֵּׁם, וְכַשְׂיְהוּדִי בָּא לְלַמֵּד
תּוֹרָה, זְנוּנוֹ לְלַמֵּעַ תּוֹרָה,
זוֹ זְכוּת עֲצוּמָה לַעְזוֹר לוֹ מִיָּד,
מִתּוֹךְ אֲהָבָה.

גִּדּוּלָה אֲמִתִּית הִיא עֲנוּה

הַסִּיפּוּר מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שְׁעֲנוּה אֲמִתִּית הִיא לְהִתְיַחֵס
לְכָל אָדָם בְּכָבוֹד, מִמֶּשׁ כָּמוֹ רַבִּי אִיסָר זִלְמָן.

בְּעֵינֵי הַשֶּׁם, כָּלָנוּ שׂוֹיִם וְאֶהוּבִים.

גִּדּוּלָה לֹא נִמְדָּדֶת בְּמַעֲמָד אוֹ בְּגִיל, אֲלָא בַּמַּדּוֹת
הַטּוֹבוֹת וּבְכוֹנוֹת לַעֲזוֹר!

מִתְחַבְּרִים בְּאַהֲבָה לְאַבֵּינוֹ שֶׁבַּשְׁמַיִם

כַּאֲשֶׁר אֲנִיחֵנוּ מוֹתָרִים מִשְׁלָנוּ כְּדֵי לַעְזֹר לְחֵבֶר מִתּוֹךְ עֲנֻה וְשִׁמְחָה,
אֲנִיחֵנוּ מִבִּיָּאִים אֹר אֱלֹקֵי גָדוֹל לְעוֹלָם וְעוֹשִׂים נִחַת רוּחַ לְבוֹרָא עוֹלָם!

כְּשֶׁאֲנוּ אוֹהֲבִים אֶת בְּרִיּוֹתָיו – זוֹהִי הַדֶּרֶךְ לְאַהֲבָא אֶת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת.

שוּאַלִים וְלומְדִים – דִּיוֹן בַּכְּתָה

- מַתִּי הֶרְגַּשְׁתֶּם שְׂוֹתֶרֶתֶם עַל מַנְשֵׁהוּ שְׂרָצִיתֶם אוֹ שֶׁהִיָּה לָכֶם נֹחַ, רַק כִּדִּי לַעֲזֹר לְחֵבֶר?
- אֵיךְ הֻתְּוֹר הִזָּה עֲזֹר לָכֶם לְהֶרְגִישׁ שְׂמִיחָה בַּלֵּב וְקִרְבָּה לַנְּשִׁים?